

Arrest

nr. 203 850 van 16 mei 2018
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen - X - X - X - X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X, X en X, die verklaren van Eritrese nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2017 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat B. VAN OVERDIJN *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten, etnisch Afar te zijn, en geboren te zijn op 5 september 1983, te Jizan (Saoedi-Arabië). U woonde te Saoedi-Arabië, samen met uw ouders en zussen.

Uw vader keerde naar Eritrea terug nadat het land onafhankelijk werd in het jaar 1991, en overleed er in het jaar 1993. Uw moeder overleed in het jaar 2011. U beschikte in Saoedi-Arabië nooit over enig verblijfsdocument en woonde er steeds in de illegaliteit. U liep te Saoedi-Arabië school gedurende 6 jaren, en beëindigde er het lager onderwijs in het jaar 1995. Op de leeftijd van 15 jaar begon u

clandestien te werken als babysitter en huismeid, tot uw huwelijk in het jaar 2003. Op 25 januari 2003 huwde u te Taif (Saoedi-Arabië) met uw echtgenoot I.S.M., van Eritrese nationaliteit. Uw echtgenoot verbleef, zoals u, steeds illegaal in Saoedi-Arabië. Nadat uw echtgenoot opgepakt werd door de Saoedische autoriteiten, werd hij naar Eritrea gedeporteerd op 10 december 2013. Nadien begon u opnieuw als huismeid en schoonmaakster clandestien te werken in Saoedi-Arabië, om in het levensonderhoud van u en uw kinderen te voorzien. Tijdens de uitoefening van uw job in Saoedi-Arabië, was u vaak het slachtoffer van seksuele intimidatie. U kon hiervoor geen bescherming zoeken, gezien u als vrouw illegaal in Saoedi-Arabië verbleef. U nam ontslag bij de laatste familie waar u werkte, nadat de vader van het gezin waarbij u werkte, u seksueel intimideerde en bedreigde in de loop van april 2016. Nadien kon u verblijven bij een zekere Id.De., een vriend van uw echtgenoot, die eveneens in Saoedi-Arabië woonde. Laatstgenoemde bracht u daarop in contact met een smokkelaar, die u kon helpen om Saoedi-Arabië, samen met uw kinderen, te ontvluchten. U verliet Saoedi-Arabië op 28 augustus 2016, samen met uw kinderen, en reisde per vliegtuig naar België, waar u aankwam op 29 augustus 2016. U diende een asielaanvraag in op 31 augustus 2016.

Op 6 april 2017 nam het CGVS de beslissing om u de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen. Na uw erkenning als vluchteling, ontving het CGVS op 7 juni 2017 de vraag tot intrekking van de vluchtelingenstatus, vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit informatie die overgemaakt werd door de Zweedse ambassade te Riyad (Saoedi-Arabië), bleek immers dat u, uw echtgenoot en uw kinderen, beschikken over Djiboutiaanse paspoorten, en er op 31 mei 2016, aan u en drie van uw kinderen, visa werden afgeleverd om naar Zweden te reizen in de periode tussen 21 juni 2016 en 21 december 2016. Een eerdere vis

umaanvraag op 22 december 2015, werd afgewezen op 7 januari 2016. Voorts bleek dat u reeds op 20 juli 2014 een Schengenvisum afgeleverd werd, geldig tussen 27 juli 2014 en 26 januari 2015.

Deze informatie riep bij het CGVS vragen op met betrekking tot de waarachtigheid van uw verklaringen over uw beweerd Eritrese nationaliteit, uw echtgenoot, uw verklaring steeds illegaal in Saoedi-Arabië te zijn verbleven, en over de wijze waarop u Saoedi-Arabië verlaten zou hebben. Het CGVS besloot daarop om u op 28 juli 2017 nogmaals uit te nodigen en u te ondervragen over deze nieuwe elementen. U verklaarde dat de smokkelaar de paspoorten en visumaanvragen regelde, en u er zelf niets verder over weet.

B. Motivering

U werd op 06/04/2017 erkend als vluchteling.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken. Artikel 55/3/1 §2, 2° van Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

De identiteit, nationaliteit en herkomst maken de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat u in België asiel hebt aangevraagd onder een valse identiteit/nationaliteit.

In het kader van uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u – gevraagd wat u deed nadat u ontslag nam bij uw laatste werkgever in Saoedi-Arabië, een viertal maanden voor uw vertrek uit het land – dat u nadien geld begon in te zamelen en hulp te vragen aan mensen, en er iemand gezocht werd die u zou kunnen [uit het land] smokkelen (zie gehoorverslag CGVS I, p. 13). U voegde eraan toe dat u dit deed gedurende de laatste vier maanden voorafgaand aan uw vertrek uit Saoedi-Arabië. U verklaarde dat u aan de vriend van uw man, bij wie u verbleef – Id.De. – vroeg om een smokkelaar voor u te vinden, en hij u zei om geld voor te bereiden nadat hij iemand gevonden had. U verklaarde dat u, middels de hulp van derden, € 2000 had verzameld, en u dat bedrag, samen met wat goud waarover u beschikte, aan Id.De. gaf, waarna hij onderhandelde met de smokkelaar. U gaf aan niet te weten hoeveel Id.De. uiteindelijk in totaal betaalde aan de smokkelaar. U gaf aan dat u, voorafgaand aan uw vertrek uit Saoedi-Arabië in augustus 2016, de smokkelaar een eerste keer zag, wanneer hij u uitlegde hoe hij met u en uw kinderen zou reizen (zie gehoorverslag CGVS I, p. 14). De smokkelaar nam, voorafgaand aan uw vertrek, tevens uw foto en deze van uw kinderen (zie gehoorverslag CGVS I, p. 15).

Gevraagd waarom u toen besloot om Saoedi-Arabië te verlaten, en waarom u niet eerder of later besloot om Saoedi-Arabië te ontvluchten, verklaarde u dat, na de deportatie van uw echtgenoot [in december 2013, naar Eritrea], u er niet verder alleen kon blijven wonen met uw kinderen, vrouwen in Saoedi-Arabië geen rechten hebben en u er illegaal verbleef (zie gehoorverslag CGVS

I, p. 14). Gevraagd of u weet of er al dan niet visa aanwezig waren in het paspoort waarmee u reisde, verklaarde u het niet te weten – u heeft de paspoorten helemaal niet gezien, en u verklaarde niet te weten welke naam of nationaliteit in het paspoort opgegeven stond (zie gehoorverslag CGVS I, p. 15). Gevraagd of u ooit een [Eritrees] paspoort aanvraag, bij de ambassade in Saoedi-Arabië, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Gevraagd waarom u dat nooit deed, antwoordde u **dat u er nooit aan had gedacht om Saoedi-Arabië te verlaten.**

Met betrekking tot uw echtgenoot, verklaarde u dat hij naar Eritrea werd gedeporteerd op 10 december 2013, en u nadien geen enkel contact meer heeft gehad met hem (zie gehoorverslag CGVS I, p. 11).

Gevraagd of u na de deportatie van uw echtgenoot, ooit enige poging ondernomen heeft om hem, dan wel familieleden van hem, te contacteren, verklaarde u er geen idee van te hebben waar hij is, en u geen contact heeft met zijn familie (zie gehoorverslag CGVS I, p. 22). Gevraagd of hij u nooit poogde te contacteren, antwoordde u dat hij dat niet deed.

Uit de informatie die het CGVS verkreeg nadat u als vluchteling werd erkend, blijkt het volgende.

Op 31 mei 2016 werd er aan u, alsook aan drie van uw kinderen (namelijk C., A.I. en Y.), een visum afgeleverd om naar Zweden te reizen, met een geldigheidsperiode van 21/06/2016 tot 21/12/2016. U legde bij deze visumaanvraag uw **diplomatiek Djiboutiaans paspoort** (paspoortnummer D02154) voor, alsook de Djiboutiaanse paspoorten van uw kinderen. **Uit dit Djiboutiaans paspoort, blijkt dat u op 1 januari 1984 te Ethiopië werd geboren, en u de Djiboutiaanse nationaliteit zou bezitten.** Voorts bleek dat uw echtgenoot – I.S.M. – alsook uw twee kinderen F.I. en M.I. – in december 2015 een visumaanvraag deden om naar Zweden te reizen, maar deze aanvraag werd afgewezen op 7/01/2016. Bij deze visumaanvraag legde uw **echtgenoot zijn Djiboutiaans diplomatiek paspoort** (paspoortnummer D01928) neer, alsook de Djiboutiaanse paspoorten van uw kinderen. **Uit het Djiboutiaans paspoort van uw echtgenoot, blijkt dat hij op 1 januari 1969 te Obock [Djibouti] werd geboren, en hij de Djiboutiaanse nationaliteit zou bezitten.** Voorts bleek dat er, zowel in een vorig Djiboutiaans paspoort van uw echtgenoot (paspoortnummer S00817), als in een vorig Djiboutiaans paspoort dat u toebehoorde (paspoortnummer 87412013), reeds een visum aanwezig was om naar Zweden te reizen tussen 27/07/2014 en 26/01/2015, afgeleverd op 20/07/2014. Uit de kopieën van het Djiboutiaans paspoort van uw echtgenoot, blijkt dat hij dit visum ook benutte, en hij op 27/09/2014 Zweden binnenkwam, en het land terug verliet op 7/10/2014, waarna hij naar Saoedi-Arabië terugkeerde (zie paspoortstempels in kopieën van het Djiboutiaans paspoort van I.S.M.). Verder is er in het paspoort van uw echtgenoot (paspoortnummer D01928) ook een visum aanwezig om naar de Verenigde Staten van Amerika te reizen, afgegeven op 9/07/2015 en geldig tot 7/07/2016. Ter ondersteuning van de meerdere visa-aanvragen, werden tevens reisverzekeringen voorgelegd, rekeningafschriften van uw echtgenoot zijn bankrekening, en een Saoedische verblijfsvergunning van zowel u als uw echtgenoot.

U werd bij aanvang van het gehoor op het CGVS, op datum van 28/07/2017, geconfronteerd met bovengenoemde informatie, die na uw erkenning als vluchteling werd ontvangen door het CGVS. U verklaarde dat u tijdens het vorige interview voor het CGVS reeds gezegd zou hebben dat een vriend van uw man in 2014 poogde om een visum voor u te bezorgen (zie gehoorverslag CGVS II, p. 3). **Dit is een manifest onware verklaring – u verklaarde dit allesbehalve in het kader van het eerste gehoor voor het CGVS – en gevraagd of u wel zeker bent dat u dit vermeldde, antwoordde u eerst bevestigend, waarna u plots aangaf er niet meer zeker van te zijn of u het al dan niet vertelde** (zie gehoorverslag CGVS II, p. 9). **U herinnerd aan het feit – zoals hierboven ook aangehaald – dat u in het kader van het eerste gehoor expliciet werd gevraagd waarom u pas in 2016, en niet eerder of later, besloot om Saoedi-Arabië te verlaten, en gevraagd waarom u toen helemaal niets zei over uw eerdere poging om Saoedi-Arabië te verlaten, antwoordde u – ontwijkend en nietszeggend – dat het u misschien niet werd gevraagd** (zie gehoorverslag CGVS II, p. 10). U de vraag herhaald, verklaarde u – wederom geen antwoord biedend op de vraag die u gesteld werd – dat u werkte en zwanger was. U een derde keer de vraag gesteld, antwoordde u te denken dat u zei dat u zwanger was in 2014, en het land probeerde te verlaten – iets wat u geenszins zei, hetgeen ook net de reden was waarom deze vraag u werd gesteld. **Er kan enkel vastgesteld worden dat u in het kader van uw eerste gehoor voor het CGVS moedwillig deze informatie verborgen poogde te houden.** Immers, u hing het verhaal op dat u, nadat u in de loop van april 2016 ontslag nam bij uw laatste werkgever, ging inwonen bij Id.De., en u hem toen pas vroeg om een smokkelaar voor u te vinden, waarna u geld begon in te zamelen. U wist voorts niets te vertellen over de afspraken met de smokkelaar, noch wist u aan te geven of u al dan niet met een paspoort reisde, noch had u er weet van of u over een visum beschikte (zie gehoorverslag CGVS I, pp. 13-15).

U verborg manifest het gegeven dat u reeds in 2014, met behulp van deze zelfde Id.De., een succesvolle poging deed om een visum te bekomen om naar Zweden te reizen, met behulp van uw Djiboutiaans paspoort. U verklaarde tijdens het eerste gehoor op het CGVS tevens dat u, voorafgaand aan uw vertrek uit Saoedi-Arabië, er nooit aan had gedacht om Saoedi-Arabië te verlaten. Dat op heden

blijkt dat u reeds sinds 2014 in contact stond met een smokkelaar die u Djiboutiaanse paspoorten en Schengenvisa zou kunnen bezorgen, doet fundamenteel afbreuk aan het door u geopperde relaas waaruit naar voren komt dat u, pas nadat u ontslag nam bij uw laatste werkgever [in april 2016], hulp zocht bij Id.De., die dan op zijn beurt een smokkelaar voor u zou hebben gezocht.

Gevraagd of u ooit ergens vingerafdrukken heeft moeten geven in Saoedi-Arabië, verklaarde u dat te hebben gedaan wanneer u de eerste keer een visum voor Zweden kreeg [in 2014] (zie gehoorverslag CGVS II, p. 8). Gevraagd of u zich, bij uw laatste visumaanvraag in 2016, moest aanbieden bij de Zweedse consulaire diensten, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat de smokkelaar u nergens heen bracht (zie gehoorverslag CGVS II, p. 10). Uit de aan het administratief dossier toegevoegde beschikbare informatie, blijkt echter eenduidig dat elke persoon die een visumaanvraag indient te Saoedi-Arabië, om naar Zweden te reizen, zich persoonlijk, na afspraak, dient aan te bieden met het aanvraagformulier en de benodigde documenten. Hierbij kunnen eventuele verdere vragen worden gesteld, en worden de vingerafdrukken, alsook een foto, genomen. Voorts blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde visuminformatie betreffende uw persoon, dat u uw laatste visumaanvraag om naar Zweden te reizen, deed met een diplomatiek Djiboutiaans paspoort (paspoortnummer D02154) afgeleverd op 17/11/2015. Uw succesvolle visumaanvraag in het jaar 2014, geschiedde met uw vorig Djiboutiaans paspoort (paspoortnummer 87412013). Gegeven deze vaststellingen, is het dan ook geheel ongeloofwaardig dat u helemaal niets weet te vertellen over deze visumaanvragen en meerdere Djiboutiaanse paspoorten waarover u beschikte – dat u zich bij uw laatste visumaanvraag op geen enkel moment diende aan te bieden bij de consulaire diensten van Zweden, is tegenstrijdig aan de vermelde beschikbare informatie. Dat u uw laatste visumaanvraag indiende met een diplomatiek Djiboutiaans paspoort dat afgeleverd werd op 17 november 2015, vergroot enkel het ongeloofwaardige karakter van de door u afgelegde verklaringen, daar dit er duidelijk op wijst dat u voorafgaand aan 17/11/2015 eveneens stappen moet hebben ondernomen om van dit nieuwe paspoort in het bezit te komen.

Uw verklaringen betreffende het bedrag dat u aan de smokkelaar – met wie u en uw kinderen in augustus 2016 Saudi-Arabië verlaten zou hebben – betaalde, zijn voorts tegenstrijdig. In het kader van uw eerste gehoor voor het CGVS, gevraagd hoeveel u betaalde, verklaarde u dat u middels de hulp van derden € 2000 inzamelde, en u daarnaast ook goud, dat u toebehoorde, gaf (zie gehoorverslag CGVS I, p. 13). U tijdens het tweede gehoor voor het CGVS opnieuw gevraagd hoeveel u aan deze smokkelaar diende te betalen, antwoordde u vaagweg 'veel geld' (zie gehoorverslag CGVS II, p. 7). Gevraagd hoeveel, antwoordde u niet meer te weten hoeveel Euro dat was. Gevraagd of u er nog enig idee van heeft, verklaarde u dat het wat meer dan 20 000 Saudische Rial was. U erop gewezen dat 20 000 Saudische Rial, meer dan €4500 betreft, antwoordde u dat dat mogelijk is. U erop gewezen dat u in het kader van uw eerste gehoor voor het CGVS nog verklaarde dat u € 2000 gaf, aangevuld met wat goud van u, antwoordde u – allesbehalve overtuigend – dat het bedrag, samen met het goud, misschien zoveel was. U gewezen op de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen, afgelegd tijdens beide gehoren, verklaarde u dat u, in het bedrag dat u vermeldde – iets meer dan 20 000 Saudische Rial – reeds het goud bijgerekend had (zie gehoorverslag CGVS II, p. 8). Deze verklaringen overtuigen allerm minst, en doen enkel het vermoeden rijzen dat u deze ter plekke uit uw duim zoog. Immers, u was klaarblijkelijk volledig vergeten welk bedrag u had vermeld tijdens het eerste gehoor voor het CGVS, gaf daarna een bedrag op dat erg verschilt van het bedrag dat u in het kader van het eerste gehoor vermeldde, en verklaarde uiteindelijk te denken dat dat het bedrag is dat u betaalde, met het goud erbij. Dat u uiteindelijk aangaf dat u de waarde van het goud reeds meegerekend had in het door u genoemde bedrag – iets meer dan 20 000 Saudische Rial – overtuigt allesbehalve, temeer u net voorheen aangaf dat u eigenlijk niet meer wist hoeveel u precies betaalde. Opnieuw dient opgemerkt dat uw tegenstrijdige verklaringen ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de wijze waarop u Saudi-Arabië zou hebben verlaten.

Bovenstaande vaststellingen doen voorts ook volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw echtgenoot. Immers, zoals hierboven reeds aangegeven, blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde visuminformatie dat ook uw echtgenoot I.S.M., in 2014 – in het jaar nadat deze beweerdelijk van Saoedi-Arabië naar Eritrea zou zijn gedeporteerd – een Schengenvisum verkreeg vanwege de Zweedse consulaire diensten in Saoedi-Arabië, en deze ook op 22/12/2015, te Saoedi-Arabië, een visumaanvraag indiende om naar Zweden te reizen. U verklaarde dat de vriend van uw man – Id.De. - alles regelde, en hij paspoorten van gelijk welk land aanvroeg (zie gehoorverslag CGVS, p. 3-4).

U gevraagd of u iets weet omtrent deze visumaanvragen en Djiboutiaanse paspoorten, van zowel u als uw echtgenoot, verklaarde u dat u in 2013 reeds Saoedi-Arabië poogde te verlaten, hij [Id.De.] toen alles poogde te regelen voor u, en u hem foto's gaf van zowel uzelf als uw kinderen (zie gehoorverslag CGVS II, p. 4). Gevraagd of u dat toen ook voor uw echtgenoot deed, antwoordde u bevestigend. Gevraagd waarom, en of hij op dat moment dan niet reeds gedeporteerd was, antwoordde u dat hij er inderdaad

niet was, maar u wel beschikte over zijn foto. Gevraagd hoe het mogelijk is dat de Zweedse ambassade in Saoedi-Arabië een visum zou toekennen aan uw echtgenoot, gegeven het feit dat hij niet langer in Saoedi-Arabië was, antwoordde u het niet te weten, en verklaarde u vaagweg dat het allemaal door de smokkelaar gedaan werd, en uw echtgenoot er niet was. Gevraagd waarom de smokkelaar überhaupt al die moeite zou nemen om een visumaanvraag voor uw man in te dienen – zowel in het jaar 2014, als in december 2015 – indien hij (zoals u verklaarde) reeds in 2013 naar Eritrea werd gedeporteerd, antwoordde u enkel het niet te weten en daar niet op te kunnen antwoorden. Gevraagd waarom een smokkelaar ambassades zou afschuimen voor visa, voor iemand die gedeporteerd werd en verdwenen is, verklaarde u – extreem vaag – dat ze iedereen identiteit gebruiken om visa te bekomen (zie gehoorverslag CGVS II, p. 6). U erop gewezen dat er bij aanvragen voor visa ook vingerafdrukken dienen te worden afgegeven, en gevraagd hoe dat dan zou gaan, verklaarde u het niet te weten. Uw simpele, herhalende, verklaringen dat u er allemaal niets van afweet, zijn geenszins afdoende, en overtuigen niet. Verder blijkt uit de visuminformatie betreffende uw echtgenoot, dat deze op 9/07/2015 een visum afgeleverd werd om naar de Verenigde Staten van Amerika te reizen. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde beschikbare informatie, blijkt dat – bij een visumaanvraag om vanuit Saoedi-Arabië naar de Verenigde Staten van Amerika te reizen – men zich in persoon dient aan te bieden voor een interview, een recente (maximum 6-maand oude) pasfoto dient te worden meegenomen, en vingerafdrukken genomen worden. Het gegeven dat er op 9 juli 2015 een visum om vanuit Saoedi-Arabië naar de Verenigde Staten van Amerika te reizen, afgeleverd werd in het Djiboutiaanse paspoort van uw echtgenoot, doet dan ook volledig en fundamenteel afbreuk aan uw bewering dat uw echtgenoot in december 2013 naar Eritrea werd gedeporteerd, en u sindsdien niets meer van hem heeft vernomen.

De door u, tijdens het tweede gehoor voor het CGVS, neergelegde kopieën van identiteitskaarten – van personen van wie u beweert dat het de vader, de zus, de broer en de neef van uw echtgenoot zouden zijn – vergroten enkel het bevreemdende en ongeloofwaardige karakter van de door u afgelegde verklaringen betreffende uw echtgenoot. Immers, tijdens het eerste gehoor voor het CGVS verklaarde u **dat, nadat uw echtgenoot door de Saudische autoriteiten zou zijn opgepakt, en op 10/12/2013 gedeporteerd naar Eritrea, u helemaal niets meer van hem heeft vernomen, hij u nooit contacteerde, en u evenmin enige poging ondernam om hem te contacteren in Eritrea – u verklaarde letterlijk er geen idee van te hebben waar hij is en geen enkel contact te hebben met zijn familie** (zie gehoorverslag CGVS I, p. 22). **U tijdens het tweede gehoor voor het CGVS gevraagd hoe u in contact kwam met de familie van uw echtgenoot, antwoordde u, simpelweg, dat u de neef van uw man, Mohamed Ali, opbelde via de berichtendienst 'What's App'** (zie gehoorverslag CGVS II, p. 12). Gevraagd hoe u plots in staat was een familielid van uw echtgenoot te contacteren – uw verklaringen, afgelegd tijdens het eerste gehoor voor het CGVS, in gedachte – verklaarde u vaagweg dat, wanneer u het nieuws van het CGVS hoorde [u doelt op de door u ontvangen convocatie die u opriep om zich aan te bieden voor gehoor op het CGVS om uitleg te verschaffen over uw Djiboutiaans paspoort] u 'mensen zocht op internet', u in contact wou komen met de familie, en u 'die kereel' via internet vond (zie gehoorverslag CGVS II, p. 13). U gewezen op uw verklaringen tijdens het eerste gehoor voor het CGVS, antwoordde u bevestigend, en verklaarde u dat u toen geen enkel contact had met familieleden van uw echtgenoot. Gevraagd of uw eerste poging om in contact te komen met de familie van uw echtgenoot dan pas na uw erkenning als vluchteling was, en gevraagd waarom u dit nooit poogde na de deportatie van uw echtgenoot in 2013, verklaarde u dat u voorheen uw [beweerde] Eritrese nationaliteit kon aantonen middels de Eritrese identiteitskaart die u neerlegde, maar u – nadat u vernam dat u opnieuw op gehoor moest komen bij het CGVS, u een eerste poging ondernam om een familielid te contacteren, die bijkomende bewijzen zou kunnen aanreiken. **Deze verklaringen doen enkel verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw asielrelaas. Immers, hoewel u zich u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS voordeed als een vrouw van Eritrese herkomst met 5 kinderen, die er, sinds de deportatie van haar echtgenoot, jarenlang alleen voor stond, zonder te beschikken over enig verblijfsrecht in Saudi-Arabië, en geen enkel contact meer had met haar echtgenoot, noch zijn familie, daar u er geen idee van had waar uw echtgenoot zich bevond en u geen enkel contact had met zijn familie, weet u plots – snel, en klaarblijkelijk zonder enige moeilijkheid – een familielid van uw echtgenoot in Eritrea te contacteren, en deze kopieën van identiteitsbewijzen van zichzelf en drie andere personen te laten opsturen – dit enkel en alleen omdat u bijkomende 'bewijzen' zou willen vergaren, die uw beweerde Eritrese nationaliteit ondersteunen.**

Dat u plots, probleemloos, familieleden van uw echtgenoot zou kunnen contacteren, en deze opdragen kopieën te nemen van hun identiteitsbewijzen en naar u op te sturen – dit enkel omdat u opnieuw werd opgeroepen om zich aan te melden voor gehoor bij het CGVS daar informatie aantoonde dat u over een Djiboutiaans paspoort beschikt – doet niet enkel volledig afbreuk aan het door u geopperde profiel van een alleenstaande vrouw met 5 kinderen die jarenlang illegaal in Saudi-Arabië moest zien te overleven, daar

ze op geen enkele wijze haar echtgenoot, dan wel familieleden van hem, kon contacteren – maar doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw Eritrese nationaliteit tout court, daar u de personen van wie u kopieën van identiteitskaarten neerlegde, enkel en alleen gecontacteerd zou hebben om bijkomende 'bewijzen' van de door u geopperde Eritrese nationaliteit te bekomen. Gezien uw verklaringen betreffende uw echtgenoot, en de door u beweerde deportatie van uw echtgenoot naar Eritrea in het jaar 2013, op grond van bovenstaande vaststellingen volkomen ongeloofwaardig zijn, kan er evenmin enig geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat de door u neergelegde kopieën, identiteitsbewijzen zouden zijn van familieleden van uw echtgenoot, die u – plotsklaps – wel bleek te kunnen contacteren.

Concluderend dient vastgesteld dat u moedwillig poogde uw meerdere visumaanvragen en Djiboutiaanse paspoorten, verborgen te houden voor de Belgische asiendiensten, bij u wie u om internationale bescherming verzocht. Voorts blijkt u leugenachtige verklaringen afgelegd te hebben betreffende uw echtgenoot en zijn zogenaamde deportatie naar Eritrea, alsook betreffende uw vertrek uit Saoedi-Arabië. Deze vaststellingen doen ernstig en volledig afbreuk aan de door u geopperde Eritrese nationaliteit, daar geenszins ingezien kan worden waarom u zou liegen over uw voorgaande visumaanvragen, en de paspoorten die u hiervoor gebruikte, indien u werkelijk de Eritrese nationaliteit zou bezitten, en steeds als Eritrese vrouw illegaal in Saoedi-Arabië verbleven zou hebben. De enige objectieve vaststellingen die overblijven in uw administratief dossier, is de vaststelling dat het Djiboutiaanse paspoort waarmee u uw laatste visum heeft verkregen, nog steeds geldig is (de vervaldatum van dit paspoort betreft 16/11/2018), en u niet beschikt over een Eritrees paspoort. Dit gegeven zijnde, samen met het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan enkel worden geconcludeerd dat de door u geopperde Eritrese nationaliteit geenszins geloofwaardig kan worden bevonden, en u tevens beschikt over een geldig Djiboutiaans paspoort.

Gelet op deze vaststellingen, blijkt dat uw vluchtelingenstatus destijds werd toegekend op grond van door u verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor uw erkenning als vluchteling, zijnde uw identiteit en nationaliteit. De gedane vaststellingen in verband met uw identiteit en uw nationaliteit zijn constitutieve elementen van de asielaanvraag. Bijgevolg kan terecht besloten worden tot de intrekking van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet aangezien u het vluchtelingenstatuut werd toegekend op grond van verkeerd weergegeven en valse verklaringen die doorslaggevend waren voor de toekenning van dit statuut.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, dienen volgende vaststellingen gedaan. U legde de huwelijksakte van uw ouders neer, afgeleverd door de toenmalige oppositiebeweging 'Eritrean Liberation Front', te Saoedi-Arabië – uw eigen huwelijksakte wist u niet voor te leggen, daar deze zich in de portefeuille van uw echtgenoot zou bevinden, met wie u beweerdelijk geen contact meer had sinds zijn deportatie naar Eritrea in december 2013. Een huwelijksakte betreft echter geen bewijs voor de door u geopperde nationaliteit, temeer dit niet eens uw huwelijksakte betreft, en niet afgeleverd werd door een vertegenwoordiging van de Eritrese autoriteiten. De door u neergelegde huwelijksakte van de personen van wie u beweert dat het uw ouders zouden zijn, weet het geheel aan bovenstaande vaststellingen dan ook niet te wijzigen. Wat betreft de akte van overlijden van de persoon van wie u beweert dat het uw vader zou zijn, dient eveneens opgemerkt dat dit geen bewijs vormt voor uw, door u geopperde Eritrese nationaliteit, die in het licht van bovenstaande vaststellingen, ongeloofwaardig bevonden werd. Wat betreft de door u neergelegde Eritrese identiteitskaart van uzelf en uw moeder, en de kopie van de Eritrese identiteitskaart van uw echtgenoot, dient opgemerkt dat deze bovenstaande vaststellingen niet weten te wijzigen. Hierbij dient opgemerkt dat, uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Eritrese identiteitskaarten makkelijk te vervalsen zijn, alsook dat het gemakkelijk is om dergelijke officiële documenten te verkrijgen, met een valse inhoud. Tevens blijkt er een zwarte markt te bestaan voor frauduleuze Eritrese identiteitskaarten. Gegeven deze vaststelling, alsook gegeven het geheel aan de andere, hierboven gedane vaststellingen, weten de door u neergelegde Eritrese identiteitskaarten, bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. U legde, tijdens het tweede gehoor op het CGVS, tevens een brief neer vanwege de beweging 'Eritrean Afar State in Exile'. Gevraagd wie u deze brief opstuurde, antwoordde u – uiterst vaag – 'de Eritrese oppositie' (zie gehoorverslag CGVS II, p. 11). Gevraagd wie concreet – welke persoon – u deze brief opstuurde, antwoordde u – wederom in uiterst vage termen – dat u 'met enkele Eritreeërs sprak' (zie gehoorverslag CGVS II, p. 12).

Gevraagd hoe deze Eritrese oppositiebeweging uw persoon kent, verklaarde u dat ze uw stam en clan reeds kenden voor u met hen sprak. Op geen enkel moment verschaft u enige verduidelijking betreffende de wijze waarop u door personen die tot deze beweging behoren, gekend zou zijn. Voorts dient vastgesteld dat de in deze brief naar voren komende informatie, allesbehalve strookt met uw eigen verklaringen. Immers, in deze steunbrief valt te lezen dat de auteur ervan de betreffende brief schrijft,

om een licht te werpen op uw achtergrond. Hoewel het overgrote merendeel van deze steunbrief handelt over de algemene situatie voor leden van de Afar-etnie in Eritrea, alsook over de algemene mensenrechtensituatie in Eritrea, hetgeen weinig te maken heeft met uw individuele achtergrond, dient opgemerkt dat op de laatste pagina van deze steunbrief wordt vermeld dat u 'een van de duizenden Eritrese Afar zou zijn die leed onder de agressie van de Eritrese overheid in Asmara', alsook dat u 'Eritrea zou zijn ontvlucht omwille van niet aflatende mensenrechtenschendingen zoals marteling, verkrachting, arbitraire detentie, strenge inperkingen op vrijheid van meningsuiting, dwangarbeid en onbepaalde militaire dienst'. Gegeven de vaststelling dat u steeds verklaarde, in heel uw leven, nooit in het land Eritrea te zijn geweest, kunnen bovenvermelde verklaringen – zoals weergegeven in de steunbrief die u ter ondersteuning van uw asielaanvraag neerlegde – niet ernstig worden genomen. Deze vaststelling wijst er ondubbelzinnig op dat de door u neergelegde steunbrief een volledig gesolliciteerd karakter bezit, en de auteur ervan geen enkel idee heeft wie u bent, dan wel wat uw achtergrond zou zijn. Deze door u neergelegde steunbrief weet het geheel aan bovenstaande vaststellingen dan ook niet te wijzigen, eerder integendeel. De door u neergelegde kopieën van Eritrese identiteitskaarten – van personen van wie u beweert dat het de vader, de zus, de broer en de neef van uw echtgenoot zouden zijn – werden hierboven reeds besproken, en weten evenmin het geheel aan bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Tot slot legde u, eveneens pas tijdens het tweede gehoor, kopieën neer van de Eritrese paspoorten van twee vrouwen van wie u beweert dat het uw zussen zouden zijn. Dat deze personen, indien het werkelijk uw zussen zouden zijn, beschikken over Eritrese paspoorten, vormt nog geen bewijs voor uw bewering dat u eveneens de Eritrese nationaliteit bezit. Immers, zoals ook aangegeven in de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, is het relatief eenvoudig om officiële Eritrese documenten met valse inhoud te bekomen, middels getuigenverklaringen, die zelden in twijfel worden getrokken. Voorts dient opgemerkt dat, indien uw zussen werkelijk over een Eritrees paspoort zouden beschikken (al dan niet op grond van valse verklaringen), dit nog steeds niet bewijst dat u óók zou beschikken over de Eritrese nationaliteit – zeker niet wanneer men in herinnering houdt dat u wel beschikt over een geldig Djiboutiaans paspoort, waarmee u reeds meerdere visa aanvragen deed.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen doet ernstig, fundamenteel en volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen, en meer bepaald aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden Eritrese nationaliteit, en het door u voorgehouden profiel van alleenstaande vrouw met 5 kinderen die illegaal in Saoedi-Arabië verbleef, tot uw vertrek aldaar in augustus 2016. Bijgevolg kan in het kader van uw asioldossier niet meer worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van uw Eritrese nationaliteit, en vrees voor vervolging in geval van een eventuele terugkeer naar Eritrea. U bracht geen andere motieven naar voor die zouden toelaten om te kunnen besluiten tot een dergelijke vrees of een dergelijk risico. U gevraagd of u enige vrees koestert ten aanzien van het land Djibouti, gaf u aan van niet (zie gehoorverslag CGVS II, p. 11).

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u noch direct, noch indirect, teruggesteund mag worden naar Eritrea, daar er geen geloof gehecht wordt aan uw verklaring te beschikken over de Eritrese nationaliteit."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 4 oktober 2017 een schending aan van "Artikel 1, A, §2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen; Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; Artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 55/3/1§2, 2° en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna 'Vreemdelingenwet'); Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen; Het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen; Het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt; De manifeste beoordelingsfout".

Zij stelt dat het Djiboutiaanse paspoort "blijkbaar door de smokkelaar gemaakt [werd] met het uniek doel om verzoeksters familie uit Saoedi-Arabië te krijgen" en dat dit "in 2015 gemaakt [werd], en de

paspoorten van haar kinderen en haar echtgenoot in 2013 en 2014", data die "perfect [overeenkomen] met de periode waarin ze begon Saoedi-Arabië proberen te verlaten". Zij geeft aan dat zij "geen idee [had] van de naam en nationaliteit die op haar Djiboutiaanse paspoort stonden", gezien "mannen in Saoedi-Arabië alles [regelen] en het woord [hebben]; a contrario hebben vrouwen bijna niets te weten en te zeggen. Het is dus de smokkelaar die tijdens de reis alle paspoorten behield" en "verzoekster en haar kinderen enkel gevolgd [hebben]". Volgens verzoekster "heeft de smokkelaar zeer waarschijnlijk een Djiboutiaanse paspoort gekozen omdat Djiboutiaanse Afar veel gelikheden met Eritrese Afar delen" en "had de smokkelaar waarschijnlijk weinig opties en heeft hij voor de meeste geschikte van deze opties gekozen".

Zij legt uit dat zij haar Eritrese identiteitskaart op 18 jaar verkreeg, "lang voor dat ze haar Djiboutiaanse paspoort kreeg en dat de procedure met de smokkelaar begon", met name "tijdens een periode waarin verzoekster totaal geen plan had om Saoedi-Arabië te verlaten". Zij stelt dat zij "om de Eritrese ID-kaart te verkrijgen de nationaliteit van haar ouders en hun woningplaats [heeft] moeten bewijzen", alsook "dat ze Eritrese is en dat ze gekend als Eritrese is". Zij benadrukt dat zij "wel sommige banden met het land [heeft]: verzoeksters ouders, zoals haar zussen en zichzelf, beschikken over een Eritrese ID-kaart, en haar vader is er gestorven. Bovendien, wonen in Eritrea steeds sommige familieleden uit beide kanten (vaders- en moederskant) van haar familie." en dat zij "heel veel details kan geven over haar etnisch groep (Afar) en over de afkomst van haar ouders". Zij voert aan dat zij alleen maar de officiële talen van Eritrea spreekt, Afar en Arabisch, maar absoluut geen Frans. Zij stelt dat zij ook Saho spreekt, de lokale taal van haar etnische groep in Eritrea, die alleen gesproken wordt gesproken door 5% van de Eritrese bevolking. Hiervoor verwijst zij naar "Saho attest" en "Artikel « Les langues en Erythrée »".

Volgens verzoekster heeft zij geenszins moedwillig proberen verborgen houden dat zij reeds in 2014 een poging deed om een Zweeds visum te bekomen met behulp van een Djiboutiaans paspoort. Zij legt uit dat zij op de vraag "waarom dan besloten Saudi-Arabië te verlaten? Waarom niet eerder, of later; waarom dan die beslissing gemaakt?" op een "verwaarde en onduidelijke manier" antwoordde, dat "op basis van de beschikbare informatie van het dossier en van bijkomende discussies met verzoekster" blijkt "dat verzoekster niet alle vragen begreep die haar gesteld werden tijdens haar gehoren" en dat "op het einde van elke interview, nooit de vraag aan verzoekster heeft gesteld om te weten of ze alles goed had begrepen".

Verzoekster meent dat "het feit dat verzoekster en haar kinderen van diplomatieke paspoorten beschikten [inhoudt] dat de vader, de zogenaamde diplomaat, ook een paspoort heeft", temeer gezien "vrouwen in Saoedi-Arabië niet zonder een man [kunnen] reizen", waardoor "de smokkelaar dus een geloofwaardige situatie [heeft] moeten creëren en doen alsof de echtgenoot ook ging reizen". Volgens haar is het verder "logisch dat de paspoort van een zogenaamde diplomaat meerdere visa bevat" omdat diplomaten veel reizen en de smokkelaar heeft geprobeerd het paspoort zo authentiek mogelijk te maken, maar betekenen de paspoortstempels in zijn paspoort "niet dat hij werkelijk gereist heeft". Zij stelt dat de "documenten (bankrekening,...) die tot de visa bijhoren ook door de smokkelaar gemaakt [werden]".

Zij legt uit dat zij in Saoedi-Arabië geen middel had om haar echtgenoot te contacteren, maar dat zij thans "heeft gehoord, via de neef van haar echtgenoot die in Zweden woont, dat hij nu in een vluchtelingenkamp in Ethiopië verbleef". Zij wist ook niet hoe zij de familie van haar echtgenoot kon contacteren, temeer daar "in haar cultuur komen niet in contact [komen] met mannen". Zij stelt dat zij in België over de tracing-dienst gehoord heeft, dat zij hulp kreeg van haar sociaal assistent uit het opvangcentrum en dat zij dus niet pas begon te zoeken naar haar echtgenoot toen zij uitgenodigd werd voor haar tweede gehoor.

Aldus verzoekster zijn haar verklaringen over het bedrag dat zij aan de smokkelaar betaalde "niet echt incoherent". Zij stelt dat Id.De. "haar vroeg om al haar geld naar hem te geven", dat zij "met de hulp van derden en van haar zussen een bedrag van ongeveer € 2000 verzameld [heeft]", en dat zij "goud gekregen heeft van haar echtgenoot tijdens haar huwelijk en deze goud dan ook [heeft] gegeven", maar dat zij zich niet meer herinnert "hoeveel goud ze bezitte" en dat ze dus "een geschatte waarde [heeft] 'moeten' raden, maar met weinig zekerheid".

Verzoekster meent dat zij een "bijzonder kwetsbaar profiel heeft" als een alleenstaande vrouw, illegaal verblijvend in Saoedi-Arabië en dat diefstal bestraft wordt door amputatie ("Artikel « Châtiments corporels »").

Zij legt uit dat zij zwanger was “toen ze de Zweedse visa kreeg, wat het reizen vermoelijkte” en dat “alleen drie van haar kinderen hun Zweedse visum [hadden] gekregen in 2014”, waardoor zij “nooit voor 2016 werkelijk gepland [heeft] Saoedi-Arabië te verlaten”. Zij besluit: “hoewel heeft verzoekster er wel aan gedacht om Saoedi-Arabië te verlaten voor 2016, maar blijft het onmogelijk voor haar voor allerlei redenen : ze was zwanger, niet elke familielid had zijn visum gekregen,...”.

Zij meent dat “de persoonlijke en gezinssituatie van verzoekster als de geopolitieke situatie in Eritrea [inhouden] dat verzoekster naar haar land van herkomst te sturen heel gevaarlijk voor haar en haar kinderen zou zijn”, gezien zij als kwetsbare vrouw “in een totaal onbekkende omgeving ‘gegooid’ [zou] worden”. Zij wijst erop dat Eritrea “een van de armste landen ter wereld is” (“Document over Eritrea (« France Diplomatie »”), dat zij er de militaire dienstplicht vreest (“Artikel « Erythrée : information sur le service militaire »”) en dat de Eritrese overheid mensenrechtenschendingen pleegt (“Artikel « L'Erythrée, Corée du Nord de l'Afrique »”).

Verzoekster vraagt haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken

Volgens de inventaris voegt verzoekster bij haar verzoekschrift “Saho attest”, “Artikel « Les langues en Erythrée »”, “Artikel « Châtiments corporels »”, “Document over Eritrea « France Diplomatie »”, “Artikel « Erythrée : information sur le service militaire »” en “Artikel « L'Erythrée, Corée du Nord de l'Afrique »”. Zij legt tevens een tijdlijn van haar leven voor.

Bij schrijven van 12 oktober 2017, toegekomen op de Raad op 19 oktober 2017, brengt verzoekster “een copie van de identiteitskaarten van haar vijf minderjarige kinderen” bij.

Bij een aanvullende nota, toegekomen op de Raad op 15 december 2017, voegt verzoekster “een verklaring op erewoord van A.A.S.M., die verklaart dat verzoekster het Saho spreekt” en “een UNHCR Proof of Registration” die zou aantonen dat verzoeksters echtgenoot zich in Eritrea bevindt.

Ter terechtzitting legt verzoekster de identiteitskaarten van haar en haar moeder en de overlijdensakte van haar vader neer, zoals reeds voorgelegd op het Commissariaat-generaal. Zij legt ook opnieuw de tijdlijn voor, zoals bijgevoegd aan het verzoekschrift.

Ter terechtzitting legt de commissaris-generaal een aanvullende nota neer met als bijgevoegde informatie: “Administration for Refugee and Returnee Affairs (ARRA): registration and protection”, “Refugee sponsorship training program: Summary of refugee registration and refugee status determination by Country of Asylum” van december 2016 en “UNHCR: Ethiopia fact sheet” van juni 2016 en “Inter Press Service: Int'l Effort to Help Ethiopia Shoulder Its Refugee Burden” van 1 november 2016.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de

wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de intrekking van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van de Vreemdelingenwet in te trekken.

2.4.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1 § 2, 2° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in : (...) 2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.”.

2.4.3. Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 8 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015). Uit de memorie van toelichting bij genoemd artikel blijkt dat de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus moet intrekken wanneer die status werd toegekend op grond van feiten die de betrokkene verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status.

2.4.4. Gelet op de ernst van de gevolgen verbonden aan de intrekking en om te voorkomen dat de modaliteiten van de intrekking van de vluchtelingenstatus een bron van rechtsonzekerheid worden, stelt vaste rechtspraak van de Raad dat dergelijke bepalingen strikt moeten worden geïnterpreteerd. Hieruit volgt dat de vluchtelingenstatus enkel kan worden ingetrokken wanneer de verkeerd weergegeven of achtergehouden feiten en/of de valse verklaringen betrekking hebben op constitutieve elementen van de vrees voor vervolging. Met andere woorden, de commissaris-generaal had de asielzoeker niet erkend als vluchteling indien de misleiding niet had plaatsgevonden. Het voorgaande houdt dan ook in dat de verkeerd weergegeven of achtergehouden feiten niet reeds gekend waren toen de vluchtelingenstatus werd toegekend. Een intrekkingbeslissing mag aldus niet ingegeven zijn door een andere beoordeling van de elementen die al bekend waren - en dus reeds, minstens impliciet, in aanmerking zijn genomen - bij de eerdere beslissing om de vluchtelingenstatus te erkennen, tenzij de nieuwe elementen tot een geheel andere beoordeling van de reeds gekende elementen nopen.

2.4.5. Tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, voorafgaand aan de erkenningsbeslissing, verklaarde verzoekster dat zij de Eritrese nationaliteit heeft en dat zij geboren werd op 5 september 1983 in Saoedi-Arabië, waar zij ook verbleef tot haar vlucht (gehoor 3 maart 2017, p. 5), zonder evenwel ooit enig legaal Soedanees identiteits- of verblijfsdocument te hebben (gehoor, p. 10). Zij stelde dat haar echtgenoot, eveneens van Eritrese nationaliteit, in 1968 geboren werd in Bardoli, Eritrea (gehoor 3 maart 2017, p. 7), dat ze op 25 januari 2013 huwden in Saoedi-Arabië (gehoor 3 maart 2017, p. 7) en dat ze samen kinderen kregen, maar dat hij op 10 december 2013 gedeporteerd werd naar Eritrea en dat zij sinds dan geen enkel nieuws meer van/over hem heeft vernomen (gehoor 3 maart 2017, p. 11). Zij gaf aan dat zij in april 2016 bedreigd werd door de familie waar zij toen als huishoudster werkte en dat zij naar aanleiding hiervan haar vlucht naar Europa begon voor te bereiden, met de hulp van Id.De. (gehoor 3 maart 2017, p. 13-14). Verzoekster beweerde dat zij via Id.De. in contact kwam met een smokkelaar, dat hij hem 2000 euro en goud gaf (gehoor 3 maart 2017, p. 14) en dat deze smokkelaar paspoorten voor haar en haar kinderen regelden, maar dat zij deze stukken nooit in handen of onder ogen kreeg, daar de smokkelaar tijdens hun reis deze documenten bijhield (gehoor 3 maart 2017, p. 14-15).

2.4.6. Na de erkenningsbeslissing in hoofde van verzoekster verkreeg de commissaris-generaal informatie van de Zweedse ambassade te Riyad, Saoedi-Arabië, waaruit blijkt dat verzoekster feiten verkeerd heeft weergegeven en achtergehouden en dat zij valse verklaringen aflegde, zonder dewelke de erkenning niet had plaatsgevonden.

2.4.7. Uit verzoeksters visumdossier blijkt immers dat zij en haar echtgenoot over Djiboutiaanse paspoorten beschikten (respectievelijk paspoortnummer 87412013 en S00817), dat deze paspoorten een visum bevatten om naar Zweden te reizen tussen 27 juli 2014 en 26 januari 2015, en dat verzoeksters echtgenoot dit visum benutte door op 24 september 2014 Zweden binnen te reizen en het land op 7 oktober 2014 terug te verlaten. Volgens deze informatie waren verzoekster en haar echtgenoot later ook nog in het bezit van diplomatieke Djiboutiaanse paspoorten (respectievelijk D02154, uitgereikt op 17 november 2015 en geldig tot 16 november 2018, en D01928, uitgereikt op 17 september 2014 en geldig tot 16 september 2017), met vermelding dat verzoekster op 1 januari 1984 geboren werd te Ethiopië en de Djiboutiaanse nationaliteit heeft, en dat haar echtgenoot op 1 januari 1969 in Obock, Djibouti, geboren werd en eveneens de Djiboutiaanse nationaliteit bezit. Het diplomatiek paspoort van verzoeksters echtgenoot bevat een visum voor de Verenigde Staten van Amerika, afgegeven op 9 juli 2015 en geldig tot 7 juli 2016. In december 2015 dienden haar echtgenoot en hun twee kinderen F.I. en M.I. een visumaanvraag in om naar Zweden te reizen, maar deze aanvraag werd afgewezen op 7 januari 2016. Uit deze informatie blijkt voorts dat verzoekster en haar kinderen C., A.I. en Y. in 2016 wel een visum kregen om naar Zweden te reizen tussen 21 juni 2016 en 21 december 2016. Ter ondersteuning van deze visumaanvragen werden reisverzekeringen, rekeningafschriften, aanbevelingsbrieven van de Djiboutiaanse ambassade te Saoedi-Arabië en een Saoedische verblijfsvergunning van verzoekster en haar echtgenoot neergelegd.

2.4.8. Voorts blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat elke persoon die een visumaanvraag indient te Saoedi-Arabië om naar Zweden te reizen zich persoonlijk, na afspraak, dient aan te bieden met het aanvraagformulier en de benodigde documenten, dat hierbij eventuele verdere vragen kunnen worden gesteld en dat vingerafdrukken en een foto worden genomen. Voor een visumaanvraag om vanuit Saoedi-Arabië naar de Verenigde Staten van Amerika te reizen, moet de aanvrager zich in persoon aanbieden voor een interview, een recente (maximum 6-maand oude) pasfoto voorleggen en worden er vingerafdrukken genomen.

2.4.9. Tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal werd verzoekster geconfronteerd met de vaststellingen uit het visumdossier, waarna zij toegaf dat zij reeds *"in 2013"* Saoedi-Arabië poogde te verlaten (gehoor 28 juli 2017, p. 4), dat de smokkelaar voor haar in 2014 een visum voor Zweden probeerde te bekomen, waarvoor zij in Saoedi-Arabië vingerafdrukken gaf (gehoor 28 juli 2017, p. 8), maar *"dat hij het niet kreeg"*, *"dat het mislukt is"* en *"dat het niet lukte voor de kinderen"* (gehoor 28 juli 2017, p. 7). Deze versie van de feiten is slechts een *post-factum* bewering, na confrontatie met de gegevens uit het administratief dossier. Bovendien stroken deze verklaringen niet met de informatie in het administratief dossier - waaruit volgt dat verzoekster zich ook voor de visumaanvraag in 2016 persoonlijk heeft moeten aanbieden bij de Zweedse ambassade in Saoedi-Arabië -, noch met haar andersluidende uitleg in het verzoekschrift, met name dat zij zwanger was *"toen ze de Zweedse visa kreeg, wat het reizen vermoeilijkte"* en dat *"alleen drie van haar kinderen hun Zweedse visum [hadden] gekregen in 2014"*, temeer gezien de Zweedse visa die werden afgeleverd in juni 2016, waarmee zij uiteindelijk wél het land verliet, ook enkel voor 3 van haar 5 kinderen waren. Ook de beweringen in het verzoekschrift dat zij op de vraag *"waarom dan besloten Saudi-Arabië te verlaten? Waarom niet eerder, of later; waarom dan die beslissing gemaakt?"* op een *"verwaarde en onduidelijke manier"* antwoordde, dat *"op basis van de beschikbare informatie van het dossier en van bijkomende discussies met verzoekster"* blijkt *"dat verzoekster niet alle vragen begreep die haar gesteld werden tijdens haar gehoren"* en dat *"op het einde van elke interview, nooit de vraag aan verzoekster heeft gesteld om te weten of ze alles goed had begrepen"*, zijn loutere beweringen die niet kunnen verschonen waarom verzoekster geen spontane melding maakte van haar eerdere pogingen om Saoedi-Arabië te verlaten, noch waarom zij na confrontatie blijft volhouden slechts eenmalig en enkel voor vingerafdrukken naar de Zweedse ambassade te zijn gegaan. Verzoekster was wel degelijk op de hoogte van de procedures om visa aan te vragen en kan de Raad dan ook niet anders overtuigen.

2.4.10. Gelet op voorgaande informatie over visumaanvragen bij de Zweedse en Amerikaanse ambassades in Saoedi-Arabië kan evenmin geloof worden gehecht aan de uitleg in het verzoekschrift dat het Djiboutiaanse paspoort *"blijkbaar door de smokkelaar gemaakt [werd] met het uniek doel om verzoeksters familie uit Saoedi-Arabië te krijgen"* en dat verzoekster *"geen idee [had] van de naam en*

nationaliteit die op haar Djiboutiaanse paspoort stonden”, gezien *“mannen in Saoedi-Arabië alles [regelen] en het woord [hebben]”*. Dat de smokkelaar *“weinig opties [had] en hij voor de meeste geschikte van deze opties gekozen [heeft]”*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, is bovendien tegenstrijdig met de vaststelling dat de smokkelaar er dan voor geopteerd zou hebben om diplomatieke paspoorten te voorzien voor verzoekster en haar echtgenoot, alsook een aanbevelingsbrief van de Djiboutiaanse ambassade te Saoedi-Arabië voor de visumaanvragen, terwijl dit logischerwijze een des te hachelijkere onderneming is.

2.4.11. De beweringen in het verzoekschrift dat *“het feit dat verzoekster en haar kinderen van diplomatieke paspoorten beschikten [inhoudt] dat de vader, de zogenaamde diplomaat, ook een paspoort heeft”*, temeer gezien *“vrouwen in Saoedi-Arabië niet zonder een man [kunnen] reizen”*, waardoor *“de smokkelaar dus een geloofwaardige situatie [heeft] moeten creëren en doen alsof de echtgenoot ook ging reizen”*, en dat het *“logisch [is] dat de paspoort van een zogenaamde diplomaat meerdere visa bevat”* omdat diplomaten veel reizen en de smokkelaar heeft geprobeerd het paspoort zo authentiek mogelijk te maken, kunnen niet op een geloofwaardige wijze verklaren hoe de smokkelaar de twee Djiboutiaanse paspoorten op naam van verzoeksters echtgenoot kon bekomen. Dit klemt te meer omdat de verschillende visumaanvragen (bij Zweden en de VSA) in naam van verzoeksters echtgenoot werden ingediend - gezien uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de aanvrager zich hiervoor persoonlijk moet aanbieden en dat ook vingerafdrukken worden genomen -, en uitreisstempels van 27 september 2014 en 7 oktober 2014 werden bekomen. De Raad kan slechts vaststellen dat er in deze zaak niet enkel sprake is van een paspoort maar van meerdere paspoorten, van diplomatieke paspoorten en dit voor het hele gezin. Er kan dan ook van uitgegaan worden dat een dergelijke vervalsing, waarbij de aanvrager attaché is van een ambassade en wiens woonplaats in zelfde straat is als de ambassade van Djibouti (zie administratief dossier) niet ongemerkt kon voorbijgaan aan de ambassades die de visa van verzoekster, haar echtgenoot en kinderen uitreikten. Evenmin kon voorbijgegaan worden aan de stukken van Saoedi-Arabië die voorgelegd werden, waaronder geldige verblijfstitels. De ambassades van de Verenigde Staten en Zweden hebben gemeend dat de paspoorten die werden voorgelegd geldig waren. Dat verzoekster blijft haar identiteit en nationaliteit ontkennen terwijl de bewijzen van het tegendeel voorliggen, kan slechts gezien worden als het moedwillig vasthouden aan valse, bedrieglijke verklaringen.

Waar verzoekster blijft beweren dat haar echtgenoot op 10 december 2013 gedeporteerd werd naar Eritrea en zij sinds dan geen enkel nieuws meer van/over hem heeft vernomen (gehoor 3 maart 2017, p. 11) is niet aannemelijk nu hij wel zijn vingerafdrukken moest plaatsen op de Zweedse ambassade. Dat de smokkelaar verzoekster wel naar de Zweedse ambassade zou brengen voor (volgens haar beweringen weliswaar eenmalige) vingerafdrukken, maar dit niet nodig zou zijn geweest voor de talrijke visumaanvragen van haar echtgenoot, overtuigt geenszins. Immers het doel van de vingerafdrukken is een identificatie van een specifieke aanvraag. Indien haar echtgenoot welbekend is bij de Zweedse ambassade dat hij beweerdelijk geen vingerafdrukken meer moet geven, dan kan dit slechts de identiteit van haar echtgenoot als attaché van de Djiboutiaanse ambassade bevestigen. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster uitvluchten zoekt om haar leugens toe te dekken.

2.4.12. De stellingen in het verzoekschrift dat verzoekster *“heel veel details kan geven over haar etnisch groep (Afar) en over de afkomst van haar ouders”*, dat zij alleen maar de officiële talen van Eritrea spreekt, Afar en Arabisch, en dat zij ook Saho spreekt (waarvoor zij verwijst naar *“Saho attest”* en *“Artikel « Les langues en Erythrée »”*), doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen over haar Djiboutiaanse nationaliteit, de Djiboutiaanse paspoorten op haar naam en de in haar visumdossier aanwezige Saoedische verblijfsvergunning. Hoe dan ook is de loutere kennis van de Saho-taal onvoldoende om aannemelijk te maken dat verzoekster de Eritrese nationaliteit zou hebben, gezien taal immers slechts een aspect is dat een nationaliteit kan aantonen en talen ook elders aangeleerd kunnen worden, temeer gelet op de Ethiopisch/Eritrese diaspora. Dienaangaande merkt de Raad nog op dat het voorgelegde attest, zijnde *“een verklaring op erewoord van A.A.S.M., die verklaart dat verzoekster het Saho spreekt”* aangeeft dat A.A.S.M. - die aangeeft in Zweden te wonen - verzoekster contacteerde *“on 22/09/2017 at 07:45 pm via his brother who also lives in Sweden, O.A.M.S.”* terwijl verzoekster eerder – opnieuw valselijk - beweerde enkel twee zussen te hebben, die in Saoedi-Arabië wonen (gehoor 3 maart 2017, p. 6). De Raad kan enkel besluiten dat verzoekster haar ware identiteit, nationaliteit, herkomst en verblijfplaatsen tracht te ontkennen.

2.4.13. De door verzoekster voorgelegde Eritrese identiteitskaart - voorgelegd op het Commissariaat-generaal en ter terechtzitting - kan haar geloofwaardigheid niet herstellen, gezien uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Eritrese identiteitskaarten makkelijk te vervalsen zijn, dat het gemakkelijk

is om dergelijke officiële documenten te verkrijgen, met een valse inhoud, en dat er een zwarte markt voor frauduleuze Eritrese identiteitskaarten bestaat.

2.4.14. Dit geldt ook voor de Eritrese identiteitskaarten op naam van personen waarvan verzoekster beweert - doch niet aantoonbaar - dat het haar moeder, echtgenoot en diens vader, broer, zus en neef zijn, alsook voor de Eritrese paspoorten van twee vrouwen waarvan verzoekster beweert dat het haar zussen zijn. Gelet op voorgaande informatie zijn dit evenmin bewijskrachtige stukken. Bovendien zijn de Eritrese identiteitskaarten van haar beweerde echtgenoot en van zijn beweerde vader, broer, zus en neef, alsook de Eritrese paspoorten van haar beweerde zussen, slechts fotokopieën, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

2.4.15. Dergelijke documenten over anderen, zoals ook de huwelijksakte van beweerdelijk haar ouders en de overlijdensakte van beweerdelijk haar vader (voorgelegd op het Commissariaat-generaal en ter terechtzitting), kunnen hoe dan ook verzoeksters eigen Eritrese afkomst niet bewijzen en kunnen evenmin haar Djiboutiaanse nationaliteit ontkrachten.

2.4.16. De op het Commissariaat-generaal voorgelegde steunbrief van de beweging "*Eritrean Afar State in Exile*" betreft een duidelijk gesolliciteerd document, opgesteld door iemand die verzoekster noch haar levensloop kent. Zo vermeldt het stuk dat verzoekster een van de duizenden Eritrese Afar zou zijn die leed onder de agressie van de Eritrese overheid in Asmara en dat zij Eritrea zou zijn ontvlucht omwille van niet aflatende mensenrechtenschendingen zoals marteling, verkrachting, arbitraire detentie, strenge inperkingen op vrijheid van meningsuiting, dwangarbeid en onbeperkte militaire dienst, terwijl verzoekster zelf beweerde nog nooit in Eritrea te zijn geweest ("*Nooit in Eritrea geweest.*"; verklaring DVZ, vraag 10).

2.4.17. De neergelegde "*UNHCR Proof of Registration*", die volgens de aanvullende nota zou aantonen dat verzoeksters echtgenoot zich in Eritrea bevindt, vermeldt integendeel dat deze persoon zich in Ethiopië bevindt ("*Country of Asylum: ETH; District: Afar; Sub-district: Afar Zone 1; City: Aysaita*"). Overigens stelt de Raad vast dat de identiteitsgegevens van deze persoon (geboren op 10 januari 1968 te Gelalo, Eritrea) niet overeenstemmen met deze opgegeven door verzoekster (geboren in 1968 in Bardoli, Eritrea), noch met deze op de door haar voorgelegde identiteitskaart (geboren in 1968 in Bardoli, Eritrea), noch met de gegevens op de Djiboutiaanse paspoorten van haar echtgenoot (geboren op 1 januari 1969 in Obock, Djibouti). Uit de informatie door de commissaris-generaal gevoegd aan de aanvullende nota ("*Administration for Refugee and Returnee Affairs (ARRA): registration and protection*", "*Refugee sponsorship training program: Summary of refugee registration and refugee status determination by Country of Asylum*" van december 2016 en "*UNHCR: Ethiopia fact sheet*" van juni 2016 en "*Inter Press Service: Int'l Effort to Help Ethiopia Shoulder Its Refugee Burden*" van 1 november 2016) blijkt daarenboven dat de registratie van vluchtelingen voornamelijk de verantwoordelijkheid van de Ethiopische autoriteiten is, dat het onderzoek van asielaanvragen voor vluchtelingen uit Somalië, Eritrea, Soedan en Zuid-Soedan op prima facie basis gebeurt, dat er sprake is van corruptie en dat UNHCR enkel de databank van de geregistreerde vluchtelingen bijhoudt. Dat de databank van UNHCR bij de persoon waarvan verzoekster beweert - maar niet aantoonbaar - dat het haar echtgenoot is aldus "*ERT*" bij "*Country of Origin*" vermeldt, heeft geen bewijswaarde.

2.4.18. De bij het verzoekschrift en ter terechtzitting neergelegde tijdlijn van verzoeksters levensloop doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen omtrent haar leugenachtige verklaringen over haar identiteit, nationaliteit en verblijfplaatsen.

2.4.19. In acht genomen wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens haar eerste gehoor leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over haar nationaliteit, over haar identiteits- en verblijfsdocumenten en over haar vlucht naar Europa. De door verzoekster achtergehouden feiten en afgelegde valse verklaringen hebben betrekking op constitutieve elementen van de vrees voor vervolging. Uit artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt immers dat de nood aan bescherming, geboden door de vernoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, gelet op de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.4.20. De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster de Djiboutiaanse nationaliteit heeft en niet afkomstig is uit Eritrea. Haar stellingen over de situatie in Eritrea - dat Eritrea "een van de armste landen ter wereld is" ("*Document over Eritrea « France Diplomatie »*"), dat zij er de militaire dienstplicht vreest ("*Artikel « Erythrée : information sur le service militaire »*") en dat de Eritrese overheid mensenrechtenschendingen pleegt ("*Artikel « L'Erythrée, Corée du Nord de l'Afrique »*") - zijn dan ook niet dienstig. Er wordt evenmin geloof gehecht aan het beweerde kwetsbaar profiel en "*de persoonlijke en gezinssituatie van verzoekster*" gezien zij geen waarachtige verklaringen aflegt over haar identiteit, haar echtgenoot, haar herkomst, haar nationaliteit en haar verblijfssituatie.

2.5.2. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. Anderzijds kan wel blijken dat verzoekster en haar echtgenoot doorheen de voorbije jaren en bij meerdere officiële instanties waaronder, de Djiboutiaanse ambassade, de ambassades van Zweden en de Verenigde Staten en de Saoedische overheid, hun Djiboutiaanse nationaliteit hebben bevestigd. De Raad kan slechts vaststellen dat er geen redenen zijn om gewicht te geven aan de loutere ontkenning van verzoekster. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster ten opzichte van Djibouti niet meent dat er zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK